

VIERA V ČASE PANDÉMIE

Vážení priatelja,

v uplynulých mesiacoch sme prežili naozaj veľmi zvláštny čas, na ktorý určite nikto z nás nebol úplne pripravený a pre všetkých bol tak určitým prekvapením. Prakticky zo dňa na deň boli zatvorené materské škôlky, všetky stupne škôl, nákupné centrá, divadlá, diskotéky, športoviská ... a moderný človek bol ponechaný sám sebe bez vecí, na ktoré bol zvyknutý. Musel sa uskromniť, čo je dnes veľmi nepopulárne. Je ale potrebné dodať, že toto uskromnenie bolo vynútené smrtonosným vírusom, ktorý sa rýchlo rozšíril po celom svete.

Táto neľahká doba bola ale aj príležitosťou, vidieť a prežiť veci inak, než tomu bolo doposiaľ.

Bohužiaľ, od predstaviteľov štátu sme sa dozvedeli, že náboženstvo je len nejaká tradícia, ktorú musíme v čase pandémie na čas odložiť. Bolo nám povedané, že v čase nebezpečenstva je potrebné zatvoriť kostoly a dokonca, že choré osoby nie je možné ani vyspovedať.

Na druhej strane, mnohé rodiny mali možnosť prežívať viac času spolu, čo v čase "plnej prevádzky" bohužiaľ často nebolo možné. Niektorí sa neplánovane vrátili do svojej vlasti zo zahraničia a iste v tejto neľahkej dobe potešili tých, ktorí na ich návrat čakali, niekedy aj dlho. Mnohé rodiny si opäť našli čas na spoločnú modlitbu ruženca, duchovné čítanie alebo iný spôsob spoločného trávenia času.

Pre mňa osobne bolo veľmi povzbudzujúce vidieť, že mnohí kňazi v našej krajine hľadali spôsoby, ako svojich veriacich nenechať úplne bez duchovnej podpory a často sa k nim prihovárali prostredníctvom regionálnych televízií alebo internetu, prípadne s Eucharistiou žehnali z okien i ulíc dedín, mestám a ich obyvateľom.

V tomto vydaní Spojenectva s Máriou vám prinášame niekoľko článkov, ktoré vznikli v dňoch pandémie koronavírusu pre náš internetový portál Christianitas.sk. Sú však zároveň nadčasové a myslím si, že aj prínosné pre náš duchovný život bez ohľadu na dobu, pre ktorú boli napísané.

Prajem vám v mene celej redakcie požehnaný čas, strávený nad stránkami nášho časopisu!

V Ježišovi a Márii

Vladimír Kmzíř
šéfredaktor

OBSAH

Viera v čase pandémie

Epidémie na Slovensku: historický prehľad . . . 4
Koronavírus podnietil objav
ešte nebezpečnejšieho vírusu 7

Bojovníci alebo dezertéri?

Viera kresťanov klesá ako akcie na burze . . . 10

Čo robiť, keď sú chrámy zavreté? 12

Sv. prijímanie na ruku ani zo strachu:

existuje alternatíva 14

Skutočná príčina koronavírusu 17

Slovo kňaza:

Kult zdravia ako štátne náboženstvo
sekulárneho štátu 20

Ruženec - záchrana pre svet:

Mária, vyvýšená nad všetky stvorenia 22

Fatimský apoštolát:

Mária je tiež moja Matka 24

Naše akcie 26

Listy od priateľov 28

Prečo Matka Božia plače? 30

Mariánske strany:

Kalvária v Banskej Štiavnici 32

Obálka

commons.wikimedia.org

Jacob van Oost:

*Sv. Makarius poskytuje
pomoc obetiam moru*

Čo robiť, keď sú chrámy zavreté?

Je to už tretí deň, keď máme na našom Slovensku zrušené verejné sväté omše a stretávame sa takto, prostredníctvom internetu. Napíňa nás hlboká vďačnosť za tento výdobytok techniky, vďaka ktorému sa môžeme duchovne „...» **str. 12**

Kult zdravia ako štátne náboženstvo sekulárneho štátu

Zdravie je veľmi cenným darom, ktorý si musíme chrániť. Je to jeden z prirodzených Božích darov človeku, aby nerušené mohol konať svoje životné povinnosti. Ľudské telo má svoju, „...» **str. 20**

Skutočná príčina koronavírusu

Máme 3. pôstnu nedeľu a je to snáď prvý krát za náš život, keď sa nemôžeme zúčastniť nedeľnej svätej omše. Naše mysle sú viac ako inokedy zamestnané prianím a myšlienkou, že zdravie je to najdôležitejšie čo máme..... » **str. 17**

SPOJENECTVO S MÁRIOU

ŠÉFREDAKTOR

Vladimír Kružík

ČLENOVIA REDAKCIE

Branislav Michalka, Mária Vadás, Andrej Ralbovský

GRAFIKA

Martin Matušák

VYDAVATEĽ A DISTRIBÚTOR

Nadácia Slovakia Christiana

IČO: 50468332

ADRESA REDAKCIE

Palackého 4, 811 02 Bratislava

tel.: 02 / 222 000 63 (po-pia 8.30-16.00 hod.)

e-mail: redakcia@spojenectvosmariou.sk

webová stránka: www.slovakiachristiana.sk

Náklad: 19 000 kusov

Registrácia na Ministerstve kultúry SR pod číslom 5682/18

ISSN: 2585-9552

Vychádza dvojmesačne. 3/2020 Nepredajné.

EPIDÉMIE NA SLOVENSKU: *historický prehľad*

Množstvo morových stĺpov, ktoré nachádzame v historických centrách slovenských miest, je dôkazom toho, že epidémie tvorili trvalú súčasť života našich predkov. Prichádzali v lokálnych aj celoeurópskych vlnách ako následok vojen či prírodných katastrof, neúrody a hladu.

Už počas tatárskych vpádov do Uhorska, v 13. storočí, sa šírila nákaza rôznych chorôb z množstva rozkladajúcich sa mŕtvol a ľudia, ktorí boli ušetrení besnenia východných barbarov, húfne podliehali nákaze.

Práve pod dojmom z tohto utrpenia sa začína v Uhorsku rozvíjať mariánska úcta a Panna Mária začína byť uctievaná ako pomocnica kresťanov v dobe moru. Táto úcta sa neskôr prejavila práve v stavaní tzv. morových stĺpov, ktoré často nazývali aj mariánskymi.

Aj slávna „čierna smrť“, ktorá udrela na celú Európu súvisí s tatárskymi (resp. mongolskými) barbarmi. Priniesli si ju so sebou z Východu v roku 1347, keď obliehali janovský obchodný prístav Kaffu na Kryme. Aby sa Janovčanom pomstili za to, že odolali ich obliehaniu, naložili svojich nakažených mŕtvych spoluvojákov na katapulty a vystrelili ich do mesta. Z nich sa nakazili Janovčania, ktorí занiesli chorobu do Európy.

Čoskoro táto epidémia skosila asi štvrtinu, iní hovoria až polovicu, európskej populácie (23 000 000) a nevyhla sa ani Uhorsku, aj keď v ňom mala oproti západnej Európe slabší priebeh.

Hlavné vlny morovej nákazy v Uhorsku sa prihňali s tureckými vojnami. Turecké vojská a turecké obyvateľstvo patrili k hlavným šíriteľom morovej nákazy v Strednej Európe. Obrovská a expandujúca turecká ríša, v rámci ktorej sa presúvali veľké množstvá východných etník zapojených do vojenských operácií, zamorila nákazami celý Balkán a exportovala v pravidelných intervaloch nákazu aj na naše územie. Silná epidémia čierneho moru zúrila v roku 1454 a aj o 30 rokov neskôr 1482 – 1484.

V určitých výkyvoch postihovali morové epidémie Uhorsko takmer štyri storočia. Podobne na tom bol aj zvyšok Európy. Minimálne dvakrát za storočie sa na území dnešného Slovenska objavovali epidémie. Najviac trpeli väčšie mestá ako Trnava, Bratislava,

Mor na Slovensku

Foto: commons.wikimedia.org

banské mestá na strednom Slovensku, Košice a pod. Len samotnú Trnavu napríklad postihol mor rokoch 1562 a 1586 do takej miery, že stratila značný počet obyvateľov.

V Bratislave to bolo ešte horšie. Veľké epidémie tam boli v rokoch 1541 – 1542 a 1552 – 1553. Ďalšia vlna sa prihnala na začiatku 17. storočia a s prestávkami sa vracala počas tridsaťročnej vojny a stavovských povstaní až do roku 1665. Pri tureckých útokoch smerom na Viedeň koncom 17. storočia sa prihnala ďalšia vlna, ktorá trvala od roku 1678 – 1681. Pri tejto poslednej vlne zahynulo 11 000 obyvateľov, čo je vzhľadom na to, že Bratislava mala sto rokov predtým, pri korunovácii Rudolfa II. asi 15 000 obyvateľov, vysoké číslo.

Najväčšia vlna moru však Slovensko ešte len čakala. Približne od roku 1709 sa mor začal v Košiciach a v roku 1710

bol už v Trnave. Postupne sa rozšíril po celom Slovensku. Bohatí ľudia utekali na vidiek a chudobní hŕfne umierali. Vo svojom zúfalstve, ale aj v nádeji sa ľudia obracali na Pannu Máriu a prosili ju o záchranu. Najznámejšou sa stala pomoc Panny Márie Trnavskej v roku 1710. Všetko zdravé obyvateľstvo sa zhromaždilo 21. novembra v Dóme sv. Mikuláša i okolo neho. Po prosebenej pobožnosti sa vydali s procesiou z chrámu do ulíc. Milostivý obraz Panny Márie niesli na nosidlách. Mor zázračne prestal ešte uprostred dňa, v predpoludňajších hodinách. Odvtedy sa koná v Trnave známa každoročná Novéna na počesť Panny Márie.

Podobne však nivočil mor aj ďalšie mestá. Morové stĺpy v Košiciach, Kremnici, Trenčíne, Banskej Štiavnici či v Bratislave, Nitre, Prešove i v Žiline sú dokladom rozsahu vtedajšej epidémie. Ale podobné stĺpy nachádzame

Foto: commons.wikimedia.org

aj v menších mestách ako Senec alebo Skalica, čo svedčí o tom, že sa morovej piage nevyhol nikto. Počet obyvateľov v mestách klesol niekde až o tretinu.

Keď sa podarilo z Európy vyhnúť koncom 18. storočia mor, tak nastúpila začiatkom 19. storočia epidémia cholery. Aj táto choroba pochádzala z Ázie a do Uhorska sa dostala v roku 1831 cez Halič. Celkovo sa nakazilo vyše pol milióna ľudí a zomrelo cca 240 000. Následkom katastrofálneho stavu obyvateľstva vypuklo na východnom Slovensku tzv. cholerové povstanie. Počet vzbúrených sedliakov sa odhaduje na 45 000. Vo svojej naivite sa domnievali, že ich chcú páni naschvál otráviť. Prepadávali kaštiele, kúrie, ale aj župných úradníkov či dokonca kňazov. Po potlačení povstania bolo popravených 119 vedúcich predstaviteľov.

Druhá veľká vlna cholerovej epidémie prišla v roku 1872 a trvala dva roky. Počet udávaných obetí kolíše medzi 180 000 – 250 000.

Okrem najznámejších epidemických ochorení (mor, cholera) sa na Slovensku vyskytovali v priebehu dejín aj ďalšie: malária, škvrnitý a brušný týfus či posledná veľká epidémia z roku 1918

– epidémia španielskej chrípky. Španielskou sa nazývala preto, lebo jedine neutrálne Španielsko, nezúčastnené na I. svetovej vojne, informovalo v médiách o jej výskyte. Vojnové štáty informácie tajili. Nákaza zasiahla najprv bojovú frontu a civilný sektor až neskôr.

Koncom vojny chrípka ustúpila, aby sa ale v roku 1919 vrátila späť. Skončila až v roku 1920 a počet obetí osciluje s veľkou toleranciou od 20 až do 100 miliónov zo svetovej populácie. Odhad počtu obetí na území Habsburskej monarchie sa počíta približne na 350 000.

Rôzne epidémie sužovali Slovensko aj potom. Lokálne sa vyskytovali ešte aj po II. svetovej vojne, predovšetkým v zaostalejších regiónoch. Nikdy nás však neopustili úplne.

A preto môžeme konštatovať, že podobne ako vojny, tak aj choroby zostanú trvalým sprievodným javom nášho života a padlej ľudskej prirodzenosti až do konca sveta. Naivné pokrokárstvo, ktoré verí v neustále zdokonaľovanie ľudstva a spolieha sa viac na vedu a človeka ako na Boha, je a bude neustále konfrontované s realitou smrti. A miera hlúposti civilizácie sa nemeria podľa toho, ako dokáže čas smrti oddialiť, ale podľa toho, ako sa dokáže so smrťou a s Bohom zmieriť. Z tohto pohľadu sa môže naša moderná civilizácia javiť ako značne hlúpa.

Aj vo vzťahu k nákazlivým chorobám a epidémiám by sme sa mali inšpirovať skúsenosťami a praktikami predkov. Ak vyrastú na námestiach nové mariánske stĺpy, bude to znak toho, že sme sa poučili a vyliečili – z pokroku.

KORONAVÍRUS PODNIETIL OBJAV EŠTE NEBEZPEČNEJŠIEHO VÍRUSU

Vďaka rozšíreniu sa koronavírusu COVID-19 v Európe môžeme pozorovať vírus, ktorý je oveľa nebezpečnejší. Jeho mortalita ďaleko prevyšuje mortalitu všetkých doteraz známych vírusov. Kým v prípade tzv. koronavírusu je úmrtnosť niekde okolo 3%, nový vírus s názvom NATURALIZMUS už dávno zabil nadprirodzenú Vieru niekoľko desiatok percent katolíkov.

Hoci sa odborníci zhodujú v tom, že pri pandemickej chrípke je úmrtnosť väčšia než pri novom koronavíruse, panike podľahli nie len masy veriacich, ale aj ich pastierov. Okrem absurdít, ako zatváranie kostolov, sa rozšíril aj strach zo svätého prijímania, alebo sa zaviedlo na silu, hoci v rozpore s nariadením kongregácie pre Boží kult a disciplínu sviatostí, aj tzv. prijímanie na ruku povinné pre všetkých. Tá už v roku 2009 vo svojej odpovedi skupine veriacich v Anglicku v súvislosti s pandemickou chrípkou zo dňa 24. júla (Prot.N. 655/09/L) vydala nariadenie, že nie je možné odoprieť veriacim, ktorí o to žiadajú, sväté prijímanie na jazyk.

Pokiaľ bolo v minulosti bežné, že veriaci sa ešte horlivejšie v časoch choroby a nešťastia schádzali vo svojich chrámoch, dnes katolíci z chrámov utekajú podporovaní aj svojimi pastiermi, akoby Boží Syn, Ježiš Kristus podnecoval k ochoreniu a nebol

lekárom tela i duše. Len niekoľko biskupov v Európe reagovalo zvolaním modlitbového zhromaždenia či procesie. Strata nadprirodzenej Viery ľudí, ktorí bežne navštevujú chrámy je hmatateľná.

V 18. storočí zomrelo na morovú epidémiu len v Bratislave asi 12 000 ľudí a v Čechách sa píše o 200 000 mŕtvych. Nákaza z rokov 1678 – 1681 si vyžiadala obrovské obete. Vo Viedni zomrelo na mor takmer 20-tisíc obyvateľov vrátane šiestich lekárov z celkového počtu 22. Je to práve obdobie, kedy naši predkovia miesto toho aby utekali, prichádzali do vtedajšej katedrály sv. Mikuláša a modlili sa okolo milostivého obrazu Trnavskej Panny Márie.

V týchto skutočne nedobrych, ba až zúfalých pomeroch bolo mesto uzavreté pre cudzích. Prestali jarmoky a trhy, ba aj solné sklady zastavili svoju činnosť. Mestská rada zasadla, ra-

dila sa, aby potom s celou vážnosťou a v plnej zodpovednosti obrátila sa na Všemohúceho Boha, ako to robia verní kresťania. Magistrát mesta prosil o príhovor orodovnicu, ktorá nikdy neopustila toho, kto sa utiekal pod jej ochranu. Prosil ju o pomoc a žiadal o jej orodovanie.

Nenechajme sa teda pomýliť herézou naturalizmu. Tá nás vedie k pozeraniu sa na svet ako na čisto materialistický. My však veríme, že sme určení k nadprirodzenému bytiu s Bohom. K tomuto nadprirodzenému poriadku nás určil Boh. „Je potrebné učiť, že dôležité nie je len to, aby človek konal dobro, ale aby ho konal v mene svojej viery, so skutočným nadprirodzeným úmyslom, bez ktorého jeho skutky nedosiahnu svoj skutočný cieľ, ku ktorému bol určený Bohom, tj. večné šťastie v nebi.“ (Kardínal Pie, eveque de Poitiers, Ouvres)

Vzývajme a putujme k našej Nebeskej Matke, tak ako to robili naši predkovia:

Milostivá, panenská Matka Mária, s najhlbšou poníženosťou ťa ctíme a velebíme v tomto zázračnom obraze,

na ktorom sa v smutných časoch vnútorných i vonkajších nepokojov a morovej rany v tejto krajine objavili slzy a krvavý pot. Ctíme a velebíme tvoje súciteľné prečistie srdce. Padáme na kolena a z hlbokosti svojej duše voláme: Ukáž svoje horké slzy svojmu Božskému Synovi, vypros nám odpustenie našich hriechov. Vypros nám pomoc vo všetkých našich potrebách. Ochraňuj nás vo všetkých našich úzkostiach a protivienstvách. Zdvihni, ó nebeská Kráľovná, svoju mocnú pravicu. Odvráť od našej vlasti a jej občanov mor, hlad a vojnu. Zdvihni svoju materinskú ruku, žehnaj svoje verné deti, ktoré sa k tebe vinú s úctou a láskou. Pomáhaj nám rásť vo svätých čnostiach, teba vždy viac milovať, v milosti tvojho Božského Syna žiť i umrieť, aby sme sa tak raz mohli s ním a s tebou v nebi radovať. Amen.

vdp. Lubomír Urbančok

Poznámka redakcie: článok bol napísaný pred prijatím aktuálnych opatrení na Slovensku. Zmienka o zatváraní kostolov v ňom sa týka predčasného zatvárania kostolov a rušení sv. omši pred nariadeniami štátu v niektorých talianskych diecézach a iných krajinách.

BOJOVNÍCI ALEBO DEZERTÉRI?

Viera kresťanov klesá ako akcie na burze

Kresťania od počiatkov existencie Cirkvi šokovali pohanov. Nielen tým ako sa k sebe správali, tým ako sa správali k svojim nepriateľom ale predovšetkým svojou udivujúcou odvahou, ktorá sa týkala kresťanských neviditeľných vecí.

Pohania tiež mali svoje neviditeľné veci. Avšak na rozdiel od kresťanov si mohli vybrať z celej škály neviditeľných vecí. Keď nefungoval jeden boh či bohyňa, tak sa to skúsilo s druhým. Bohov bolo dosť. Keď nefungoval boh národný, tak sa siahlo po božstve importovanom. Vernosť nejakému božstvu samozrejme bola zaujímavá záľuba, ale nijako záväzná. Pokiaľ boh sklamal, tak načo by sa s ním vlastne pokračovalo?

Kresťania však za svoje neviditeľné veci, za svoje náboženstvo, za svojho Boha – umierali. A to aj vtedy, keď sa zdalo, že "nefunguje": ponechal svojich ctiteľov v rukách nepriateľov, dopustil ich týranie, nechal ich umierať na choroby a celkovo sa na prvý pohľad dalo ťažko rozlíšiť akú výhodu navyše, oproti pohanským bohom, prináša Boh kresťanský. Pohania nič nevideli. Avšak táto ochota kresťanov umrieť

kvôli Bohu pohanov fascinovala. Vrátila im v hlavách a nedala im spávať: za tým predsa musí niečo byť, inak by neumierali tak ochotne a dokonca so spevom na perách! Kresťania musia mať nejaké informácie, o ktorých my nič nevieme.

Semená viery

Krv mučeníkov je semenom viery. Tak sa šírila kresťanská viera. A aj keď si niektorí nahovárajú, že pohanov najviac fascinovali inovácie v medziľudských vzťahoch, tak hlavným presviedčajúcim argumentom bolo práve toto záhadné tešenie sa na Nebo. To bolo to kresťanské tajomstvo, ktoré ich odlišovalo od pohanskej masy. Ich záhrobie nebol temný Hádes, v ktorom sa potulujú smutné tieňe a vzdychajú bez ohľadu na morálnosť či nemorálnosť svojho pozemského života. Nao-

pak, kresťanské Nebo bolo a trúfam si povedať, že ešte stále je **lepšie** ako pozemský život.

To, aká bola podstata pohanskej viery, jej úzky pragmatizmus a závislosť na hmatateľných výsledkoch, to môžeme vidieť na spôsobe akým mnohokrát konvertovali barbarské kmene na kresťanstvo. Keď ich porazil kresťanský panovník, tak uznali, že Ježiš Kristus je silnejší Boh a preto by bolo hlúpe pridržať sa starých bohov. Možno chudáci ani netušili, že byť kresťanom znamená byť ním navždy, aj vtedy keď nám nejde karta a že tento Boh je „Bohom žiarlivým“, ako ho nazýva Starý Zákon, Bohom, ktorý nestrpí pri sebe iných bohov. A predovšetkým: za tohto Boha má kresťan, keď na to príde, aj zomrieť.

Pred zrakmi pohanov

Aj dnes na nás kresťanov hľadia pohanovia, domáci i zahraniční. Skúmaným okom pozorujú veľkohubého kresťana ako cituje svätých a mučeníkov, ako pozerá filmy o sv. Františkovi Xaverskom, sv. Karolovi Boromejskom či sv. Damiánovi de Veusterovi a ... ako sa bojí smrti. Nechce sa mu do Neba, také je krásne to moderné slzavé údo-

lie s mašinkami, blikajúcimi svetielkami a splachovacími záchodkami.

A pohanovia sa začínajú pomaly, ale isto, posmievajú: pozrite sa na tých kresťanov, milovníkov Neba, ktorí tvrdia, že v Nebi je lepšie ako na Zemi. Tak sa im do toho Neba nechce, že odmietajú vzdávať poctu Bohu, ktorý im to Nebo zabezpečil. Boja sa, že by sa mohli náhodou nakaziť a niektorí dokonca aj zomrieť a odísť do Neba! Boja sa svätej vody! Načo vlastne tú svätenú vodu majú? Na čo vlastne tá voda slúži? Na hygienické umývanie rúk pri odchode z kostola? Veď touto vodou kedysi zahánali diavla a teraz pred ňou sami utekajú. Čo to je za kresťanov, že utekajú pred svätenou vodou?

Presvedčivosť moderných kresťanov pre pohanov za posledné dva týždne klesla veľmi hlboko, podobne ako akcie na súčasných svetových burzách. To, čo pohanov najviac na kresťanoch fascinovalo, viera, že Boh je dôležitejší ako rodina, štát, národ, kmeň, dôležitejší než čokoľvek, ich už nefascinuje. Lebo jej niet. Zmizla. Dôležitým sa stalo uchovať si zdravie a prežiť. To, čo nedalo spávať filozofovi Kierkegaardovi: nepochopiteľná ochota Abraháma obetovať Bohu aj vlastného syna, dnes kresťanov ponecháva doko-

Foto: commons.wikimedia.org

nale chladnými. A Boh nič také samozrejme od nás ani nechce. Stačí len dať najavo, že sme ochotní pre Nehu trochu trpieť. Ale aj to je dnes príliš.

A čo ak čoskoro nastane prenasledovanie kresťanov? Dôvodov sa nájde vždy dosť, veď už starí Rimanovia obviňovali kresťanov, že môžu za to ako Rím upadá a sv. Augustín s nimi musel polemizovať. Verilo sa, že kresťania naschvál roznášajú choroby po studniach, lebo sú nepriateľmi ľudstva, lebo dávajú prednosť svojmu záhadnému Bohu pred svojimi spoluobčanmi. A čo ak aj dnešní pohania takto vyhodnotia kresťanov ako nezodpovedných šíriteľov náказы a nepriateľov ľudstva? Veď chodia tajne slúžiť svoje obrady a šíria náказu!

Koľkí z nás moderných kresťanov obstoja pri prenasledovaní? Veď tá istá logika, ktorá dnes hovorí, že bohoslužba je pre kresťana menej dôležitá ako služba blížnemu a ohľady na neho, nás možno dovedie nakoniec tam, kde sa hovorí: je to správne ohroziť rodinu kvôli Bohu, ohroziť životy malých detí, ktoré sa tak milo a sladko usmievajú? Nie je pravým prejavom kresťanskej viery a lásky obetovať sa rodine a spoluobčanom, neohroziť ich svojimi neuvážanými tvrdohlavosťami a hlasným priznávaním sa k Ježišovi Kristovi?

Alebo sa nájdú dokonca aj katolícki udavači, uvedomelí milovníci spoločnosti a kolektívu, ktorí budú nahlasovať podobných fanatických rozvratníkov, tak ako nahlásili kňaza slúžiaceho sv. omšu v spoločnosti veriacich pri Žarnovici?

Pomaly, krôčik po krôčiku sa zostupuje smerom ku kompromisu; hľadajú sa dôvody a výhovorky. Prvé kroky už máme za sebou. Pohania už vidia, že

cena kresťanského Boha dnes nie je vysoká. Nestojí ani za to aby sa ľudia kvôli nemu nakazili a už vôbec aby pre Nehu umreli.

Signál, ktorý katolícki kresťania vyslali do sveta je jasný a ľahko čitateľný: obrady, liturgie, sväteniny, to všetko sú veci neviditeľné, ťažko postihnuteľné, záhadné... A či sú vlastne účinné? Fungujú? ... pýta sa kresťan. A odpovedá: **„Radšej to nebudem riskovať, čo ak to nefunguje a nakazím sa!“**

Toto je posolstvo moderného katolíckeho kresťana svetu. Nespoliehať sa príliš na Boha, ale radšej na štát, zdravotníctvo a spoločenstvo. Len tak prežijeme a nebudeme musieť ísť do Neba. V podstate s tým Bohom vybabreme. Myslel si, že sa necháme kvôli Nemu nakaziť?

Určite sa nájde nepreberné množstvo osvietených a progresívnych teológov, ktorí na základe hlbokého poznania Karla Rahnera, Yvesa Congara či Theilhada de Chardina dokonale odhalia predchádzajúce riadky ako tupú fanatickú hystériu a dôkladne zanalyzujú patologickú psyché autora. To by od nich bola však len premrhaná energia, pretože je dokonale zbytočné aby tieto svoje dômyselné apológie a súdy rozprávali katolíckym kresťanom (a teda aj autorovi), ktorých predsa netreba presviedčať o tom, že Ježiš Kristus je Boží Syn. Nech idú svoje politicky korektné, občiansky uvedomelé a zodpovedné rozumy rozdávať pohanom a neveriacim. Uvidia, čo im pohania a neveriaci povedia. Pokiaľ by hrozilo, že by ich pri smiechu mohli oprskať, tak nech nezabudnú použiť rúško.

BM

ČO ROBIŤ, KEĎ SÚ CHRÁMY ZAVRETÉ?

Je to už tretí deň, keď máme na našom Slovensku zrušené verejné sväté omše a stretávame sa takto, prostredníctvom internetu. Napĺňa nás hlboká vďačnosť za tento výdobytok techniky, vďaka ktorému sa môžeme duchovne spojiť s mnohými miestami, kde sa takýmto spôsobom slávi najsvätejšia obeta. Zároveň je zarmucujúca skutočnosť, že sa nájdu takí, ktorí sa zaoberajú kritikou takéhoto rozhodnutia po tieto dni mimoriadneho pôstneho obdobia, miesto toho aby zobrali túto možnosť ako duchovnú príležitosť, nehovoriac o tom, že mnohokrát je takáto kritika nespravodlivo mierená na našich otcov biskupov.

Bratia a sestry, využime tento čas, hoci s bolesťou, ako čas duchovnej obnovy. Nech sú to možno pre mnohých z vás prvé skutočné duchovné cvičenia. Nestrácajme čas diskusiami, ktoré momentálne aj tak nič nezmenia na situácii. Využime každý jeden okamih naplnený túžbou, ktorú vyjadril aj otec **arcibiskup Ján Orosch** vo svojej inštrukcii: „*Túžim po dni, kedy sa budeme môcť vrátiť k verejnému spoločnému sláveniu svätých omší, rešpektujúc prijaté opatrenia.*“

Inštitút Krista Kráľa, Najvyššieho veľkňaza v Taliansku nám ponúka veľmi vhodné rady:

Ako máme živiť našu dušu v týchto dňoch krízy a obrátiť sa k Pánovi?

Pán po nás žiada aby sme tento rok žili veľmi zvláštne pôstne obdobie, pretože sme ohrození týmto mimoriadnym nepriateľom, ktorý je skrytý nášmu zraku a volá sa koronavírus. Všetci sme pozvaní k obráteniu, v atmosfére mimoriadnej suchopárnosti, v duchu po-

kánia a hlbkej duchovnej lútosti. To, že smutne hľadáme na zakázaný verejný kult, je skúška, ktorú od nás žiada Pán prežívať v duchu viery, nádeje a trpezlivosti.

V tomto mimoriadnom stave nás Cirkev pozýva k praktike duchovného svätého prijímania a učí nás: „*Naši otcovia rozlíšili s múdrosťou a správne tri spôsoby prijímania tejto Sviatosti. Učia nás, že niektorí ho prijímajú len sviatostne, ako hriešnici, druhí len duchovne ako takí, ktorí prijímajú ten nebeský chlieb len s túžbou, skrze živú vieru, ktorá pôsobí prostredníctvom lásky, a tak prijímajú ovocie a úžitok tejto sviatosti, a na treťom mieste sú tí, ktorí ju prijímajú duchovne i sviatostne.*“ (Trid. Koncil, dekrét o Eucharistii, 11. októbra 1551)

Ak neprijímate sv. prijímanie a nezúčastňujete sa svätej omše, **môžete prijímať duchovne**, čo je veľmi prospešné... Takto sa vo vás vtlačá veľká láska nášho Pána (Sv. Terézia Avilská,

učiteľka Cirkvi, Cesta k dokonalosti, kap. 35)

„Nakoľko sú Bohom želané tieto duchovné prijímania a koľko milostí skrze ne dostávame, dal Pán poznať svojej služobníčke, sestre Pavle Maresca, zakladateľke kláštora svätej Kataríny Sienskej v Neapole, keď jej ukázal, podľa toho čo sa uvádza v jej životopise dve vzácne nádoby, jednu zo zlata, druhú zo striebra. Následne im povedal že v nádobe zo zlata sú jej sviatostné prijímania Eucharistie, kým v tej zo striebra sú jej duchovné prijímania.“ (Sv. Alfonz Mária de Liguori, **Návštevy najsvätejšej sviatosti**)

Ako sa robí duchovné sväté prijímanie?

Aby sme sa tešili ovociu duchovného svätého prijímania, je potrebné aby sme boli v **stave posväcujúcej milosti**, teda bez ťažkého hriechu na našej duši. Ak by tomu nebolo tak, je potrebné aby sme vyhľadali kňaza a vyspovedali sa.

Sv. Alfonz zložil nasledujúcu modlitbu:

„Môj Ježiš, verím, že si v Najsvätejšej sviatosti oltárnej skutočne prítomný. Milujem ťa nadovšetko a chcel by som ťa prijať do svojho srdca. Teraz ťa však nemôžem prijať sviatostne, preto ťa prosím, príd mi aspoň duchovne do môjho srdca. Objímam ťa, ďakujem ti a v láske sa s tebou spájam. Nedaj, aby som sa od teba odlúčil!“

Čo sa týka svätej omše - môžete si doma prečítať liturgické texty, ktoré sú dostupné aj na internete. Môžete sledovať sväté omše prostredníctvom rozličných médií. Zvlášť je vhodné niekoľkokrát za deň si opakovať modlitbu duchovného svätého prijímania.

V tomto období sa môžete modliť modlitbu liturgie hodín. Tú nájdete znova na internete. Niektoré

zahraničné kláštory, ako napríklad benediktínsky kláštor svätej Magdalény vo Francúzsku denne asi 6x prenáša na internete modlitbu liturgie hodín v latinčine, prostredníctvom nádherného gregoriánskeho spevu: <https://www.barroux.org/fr/liturgie/ecoutez-nos-offices.html>

Naše kostoly sú otvorené pre tichú modlitbu a veľmi vás povzbudzujeme k ich návšteve. Adorujme Najsvätejšiu sviatosť. Rozjímajme nad svätým písmom, alebo nad dielami svätých.

Aj doma sa môžeme modliť, recitujúc denne svätý ruženec, modlime sa často krížovú cestu.

Nezabudnime na svätú spoveď, vyhľadávajme našich kňazov, aby sme prijali Božie odpustenie. Odporúčame Vám čítanie klenotov duchovnej literatúry, ako je Filotea sv. Františka Saleského, či Nasledovanie Krista sv. Tomáša Kempenského, alebo Dejiny Duše od sv. Terézie od dieťaťa Ježiša.

Taktiež je vhodné počúvať rozjímania a duchovné prednášky, ktoré nájdete na internete.

Bratia a sestry. Naši otcovia biskupi pozvali všetkých, ktorým to zdravie umožňuje, aby každý piatok tohto pôstneho obdobia konali pôst, ako to robíme na popolcovú stredu či veľký piatok. Je na každom z nás, aby sme sa slobodne k tejto iniciatíve pridali a obetovali ju za všetkých, ktorých tento vírus napadol, i za tých, ktorí im v jeho liečení pomáhajú.

Neprestávajme sa znova a znova obracať k Našej Nebeskej Matke, Trnavskej Panne Márii, aby nás chránila od tejto nákazy a dala nám napriek daným, obmedzeniam ešte hojnejší vzrast v našom duchovnom živote. Amen.

vdp. Ľubomír Urbančok

SV. PRIJÍMANIE NA RUKU ANI ZO STRACHU: *existuje alternatíva*

V súvislosti s dnešnou pandémiou koronavírusu sa hovorí aj o upravení spôsobu sv. prijímania. Biskupské konferencie vo viacerých štátoch či samotní biskupi dali možnosť alebo rozhodli o prijímaní Eucharistie na ruku, čo má predstavovať „menšie riziko“ pre šírenie nákazy. O tom, že by bol tento spôsob hygienickejší môžu panovať rôzne pochybnosti, nakoľko veriaci, ktorí prichádzajú do chrámu, sa rukami chytajú rôznych predmetov mimo kostola i v ňom. Kňaz, ktorý rozdáva sv. prijímanie, má väčšiu možnosť udržať svoje ruky čisté. Ak bude v kostole prítomný už nakazený človek, ktorý pôjde na sv. prijímanie, nepomôže nič.

Krátko o podávaní sv. prijímania v Katolíckej cirkvi

Už od 6. storočia sa v Cirkvi všeobecne ustálil spôsob prijímania do úst.¹ Dovtedy nebolo udeľovanie sv. prijímania jednotné. Na Západe sa v tom istom čase dokonca v monastickom prostredí objavil zvyk prijímať Eucharistiu do úst pokľaciačky, ktorý

sa do 11. storočia presadil v Cirkvi všeobecne.² Základom bol postoj sv. Augustína: „*Nemo autem illam carnem manducat, nisi prius adoraverit; peccemus non adorando*“ (Nikto nemôže toto telo požívať ako ho najprv neadoroval; ak by ho neadoroval, zhrešil by).³ V dejinách Cirkvi sa vyskytlo aj prijímanie na ruku, no malo úplne inú podobu. **Veriaci si položil pravú dlaň na ľavú, kňaz mu Kristovo telo položil na dlaň a veriaci si sv. hostiu z dlaní nabral ústami**, pričom pred sv. prijímaním bola povinnosť dôkladne si umyť ruky pri vstupe do chrámu.⁴ **Sv. hostiu teda prijímajúci neuchoпил nikdy prstami ani si ju sám nekladal do úst.** Cirkev však pre mnohé zneužitia a svätokrádeže napokon od 10. stor. zaviedla podávanie sv. prijímania výlučne do úst, pričom prijímajúci kľačal. Takýto spôsob sv. prijímania pretrval aj napriek mnohým morovým ranám, ktoré postihli kresťanský svet.⁵

Liturgická reforma v roku 1969 obnovila pre Latinskú Cirkev možnosť prijímať sv. prijímanie, na základe žiadosti niektorých biskupských konferencií, na ruku - v takej podobe, ako

ho poznáme dnes.⁶ Takáto podoba svätého prijímania do rúk však pôvodne pochádza z protestantského prostredia a bola zavedená s jasným zámerom popretia viery v reálnu prítomnosť Krista a nevyhnutnosti prítomnosti vysväteného kňaza.⁷ Práve preto by sme si mali byť vedomí toho, že zavedenie sv. prijímania na ruku, ktoré sa ospravedlňuje dnešnou pandemiou koronavírusu vytvára skôr negatívny precedens pre zavádzanie nenáležitých a zbytočných zmien do liturgickej praxe Cirkvi. Biskup Athanasius Schneider uvádza, že „pod zámienkou hygieny bude v skutočnosti cirkevná autorita zneužitá k zavedeniu trivializácie a znesvätenia Najsvätejšieho tela a Predrahej krvi Ježiša Krista.“⁸ Najsvätejšia Sviatosť oltárna, ktorú prijímame, predsa nemôže byť zdrojom choroby a smrti, keď sa má pre nás stať, podľa slov nášho Pána, zdrojom nového života v Kristovi, odpustením hriechov a liekom pre dušu i pre telo.

Riešenie: duchovné sv. prijímanie

Aby sme sa vyhli znesväteniu Najsvätejšej Sviatosti oltárnej, v prípade, keď našu dušu otriasa skutočne veľký strach, ktorý je spôsobený aktuálnym stavom, a my si nie sme istí, ako konať, Cirkev vo svojej 2000-ročnej tradícii **predkladá** veriacemu **riešenie v podobe tzv. duchovného sv. prijímania**. Duchovné sv. prijímanie môžeme chápať ako „**spojenie sa s Kristom prítomným v Eucharistii, nie však sviatostným prijatím, ale iba túžbou, ktorá vychádza z viery oživenej láskou.**“

Ako prvý spomína duchovné sv. prijímanie sv. Augustín, ktorý vo svojej homílii na Jánove evanjelium napísal: „*Ježiš im odpovedal a povedal: „Je Božím dielom, že veríte v tohto, ktorý ma poslal.“ Toto je jedenie tela; nie toho, ktoré zaniká, lež tohto, ktoré zachová večný život. K čomu si pripravujete zuby a žalúdok? Veríte a už ste jedli.*“ (Tractatus 25.). Pre sv. Augustína sú viera a túžba nerozlučiteľne spojené – čím väčšia je naša viera, tým väčšia je naša túžba po Bohu. „*Čím hlbšia je naša viera, silnejšia naša nádej, čím väčšia je naša túžba, tým väčšia bude naša schopnosť prijať tento dar, ktorý je naozaj nezmerný.*“⁹

Sv. Tomáš Akvinský, anjelský učiteľ, náuku sv. Augustína ohľadom prepojenia túžby po Eucharistii a jej prijímania pod sviatostnými spôsobmi potvrdil¹⁰ a rozvil, keď sa zamerl na **vrúcnu túžbu po Eucharistii**, ktorá je nevyhnutná pre duchovné sv. prijímanie: „*Nieko môže dosiahnuť účinok tejto Sviatosti, ak má túžbu po Sviatosti, hoci ju vecne neprijíma. Preto tak, ako sú niektorí pokrstení krstom Ducha skôr, ako sú pokrstení vodou, a to kvôli*

*túžbe po krste, tak niektorí už požívajú túto sviatosť duchovne ešte pred tým, ako ju prijmú sviatostne.*¹¹ Hoci teda veriaci nemôže **pre vážne príčiny (v tomto prípade ide o tzv. morálnu nemožnosť spôsobenú „veľkým strachom“**¹² z nákazy) prijímať Eucharistiu sviatostne, teda nemôže prijať Kristovo telo a jeho krv počas prijímania vo sv. omši či mimo nej, predsa môžu v jeho duši, na základe túžby po Eucharistii, pôsobiť tie isté účinky¹³, akoby prijal Eucharistiu sviatostne. Sv. Katarína Sienská opisuje rozdiel medzi sviatostným a duchovným sv. prijímaním. Tridentský koncil potvrdzuje, že tí, ktorí prijímajú duchovne „čo sa týka tých, ktorí požívajú nebeský chlieb túžbou, pociťujú jeho plody a užitočnosť živou vierou, ktorá sa prejavuje skutkami lásky.“¹⁴

Je teda vhodné, aby sme, zvlášť v čase, keď našu dušu zachvacuje „veľký

strach“ ohľadom nákazy koronavírusom, v snahe zachovať posvätnosť spôsobu ako podávať Eucharistiu, praktizovali zvlášť intenzívne duchovné sv. prijímanie. Aby sme ho mohli prijať, nezabudnime, že **je potrebné byť v stave milosti posväcujúcej**, teda ak sme v stave ťažkého hriechu, treba prijať sviatosť pokánia a vyspovedať sa a vzbudzovať si v svojom vnútri nadprirodzenú vieru, nádej a lásku. Zároveň majme na pamäti, že duchovné sv. prijímanie môže nahradiť sviatostné prijatie Spasiteľovho tela a krvi len na dobrou určitú, teda nie celkom. Keď pominie fyzická či morálna nemožnosť prijímať Eucharistiu (vyliečim sa v prípade choroby, pominie veľký strach), treba sviatostné telo a krv Pána Ježiša prijať čím skôr.

o. Radovan Rajčák

POUŽITÁ LITERATÚRA:

¹ porov. Schneider A.: Dominus est! – It is the Lord!, Newmann House Press 2008, str. 27

² porov. Jungmann J.A.: The Mass of the Roman rite, vol. 2, Notre Dame 2012, str. 376-381

³ porov. Enarrationes in Psalmos 89,9; Benedikt XVI.: Sacramentum Caritatis 66

⁴ porov. Jungmann J.A.: The Mass of the Roman rite, str. 376-381

⁵ https://en.wikipedia.org/wiki/List_of_epidemics

⁶ porov. Inštrukcia Memoriale Domini, 29. 5. 1969: AAS 61 (1969) 541-545; Not 5 (1969) 347-351

⁷ porov. . Schneider A.: Dominus est! – It is the Lord!, Newmann House Press 2008, str. 46-47

⁸ <https://www.lifesitenews.com/opinion/bishop-schneider-the-rite-of-holy-communion-in-times-of-a-pandemic>

⁹ st. Augustinus.: Epistula ad Proban

¹⁰ porov. Summa Theologiae III. q. 80 a. 2

¹¹ tamtiež Summa Theologiae III. q. 80 a. 1

¹² Ide o subjektívne veľmi intenzívny strach, pri ktorom je človek presvedčený, že určité konanie mu spôsobí veľké zlo. Na vôľu človeka vplyva natoľko, že táto nie je schopná správneho rozhodnutia. Ide však o subjektívnu záležitosť. Čo u jedného spôsobuje „veľký strach“, druhému môže spôsobovať len malý alebo žiadny. Preto pri určení miery strachu je treba konať rozvážne, nenechať sa strhnúť panikou prameniacou z nedostatku poznania či z omylu.

¹³ Účinky prijímania Eucharistie: zjednocuje nás s Kristom; dáva zrast rast milosti, udržuje náš duchovný život; je protielkom na naše každodenné slabosti a posilňuje dušu, aby neupadla do ťažkého hriechu; je útechou v živote.

¹⁴ Sess. 13, Dekrét o Sviatosti Najsvätejšej Eucharistie, kap. VIII

SKUTOČNÁ PRÍČINA KORONAVÍRUSU

Máme 3. pôstnu nedeľu a je to snáď prvý krát za náš život, keď sa nemôžeme zúčastniť nedeľnej svätej omše. Naše mysle sú viac ako inokedy zamestnané prianím a myšlienkou, že zdravie je to najdôležitejšie čo máme. Televízia nás upozorňuje ako sa máme chrániť pred škodlivým vírusom, situácia v Taliansku je ťažká. Podľa niektorých správ už o 2 mesiace by mohol byť vyvinutý liek.

Hovoriac o zdraví, však máme my kresťania na mysli ešte iné zdravie, ktoré je pre nás oveľa dôležitejšie. Tým je zdravie duchovné a teda naša večná spása. Teórie o vzniku vírusu, resp. ako sa v čínskom trhovisku dostal zo zvierat na človeka nám ozrejmuju odborníci v odborných časopisoch a aj v médiách. Avšak ak Boh stvoril svet ako veríme, riadi ho a nič sa v ňom nedeje bez jeho dopustenia ako sa máme pozerať duchovným zrakom na túto chorobu?

Z duchovného pohľadu veriaceho človeka je oveľa väčším zlom práve skutočnosť hriechu. Ľudia sa dnes boja o svoje zdravie, aby neostali nakazení, ale pritom si mnohí neuvedomujú, že oveľa väčším zlom než koronavírus je smrteľný hriech. Teda slobodné a vedomé rozhodnutie sa človeka obrátiť sa chrbtom k Bohu, svojmu Stvoriteľovi. Koľkí ľudia dnes žijú v stave smrteľného hriechu, teda otvoreného nepriateľstva s Bohom a netrápi ich to? Nechcú sa z toho liečiť? Radšej smrť,

ako hriech, znie od bl. Anny Kolesárovej. Hriech následne prináša do Božieho stvorenia neporiadok. Je popretím toho poriadku v ktorého čele stojí Boh. Tento chaos sa potom prenáša do všetkých oblastí nášho života.

Vzťah Boha a človeka, ako aj zrada Boha zo strany človeka a neustále hľadanie človeka Bohom sú stredobodom drámy stvorenstva. Boh, nekonečne dokonalí stvoril človeka na svoj obraz a ten ho následne zaprie, zhreší. Týmto skutkom privádza človek na seba množstvo ťažkostí, ktoré pozoruje čím ďalej tým viac. Následne počúva Boží hlas, ktorí ho vyhľadáva. Boh, ako správny otec následne trestá človeka, aby ho priviedol ešte bližšie k sebe. O tom nám na mnohých miestach vypovedá sv. písmo.

"Nech je zvelebený Boh, ktorý žije naveky a jeho kráľovstvo trvá po všetky veky. On trestá aj sa zmilúva, on zvrhuje až na dno podsvetia aj vyvádza z veľkej záhuby; a niet ničoho, čo by sa mohlo vymknúť z jeho ruky." (Tob 13,2).

Foto: commons.wikimedia.org

“Pane, Bože náš, ty si ich vypočul, Bože, ty si bol k nim milostivý, no ne-nechal si bez trestu ich priestupky.” (Ž 99,8)

“Ja karhám a trescem tých, ktorých milujem. Buď teda horlivý a rob poká-nie.” (Zjv 3,19)

Odvykli sme si hovoriť o týchto témach a málokedy o nich počujeme. Ale jedno z hlavných právd hovorí o tom, že Boh je Spravodlivý Sudca, dobrých odmieňa a zlých tresce, každému podľa jeho skutkov. My ako veriaci kresťania vyznávame našu vieru v Boží súd a teda Božiu spravodlivosť vyznávame vždy počas vyznania viery, keď vyznávame že Ježiš príde v sláve súdiť živých i mŕtvych. Po smrti každého jedného z nás nastáva osobný súd a na konci všetkých čias nás očakáva vzkriesenie Tela a Ježiš bude súdiť živých i mŕtvych za ich slová, skutky, myšlienky i zanedbané dobro a bude

nás súdiť podľa svojej nekonečnej spravodlivosti, ktorá je zároveň aj prejavom jeho nekonečného milosrdenstva.

Ako sme však počuli z biblických úryvkov, ktoré som spomenul, Boh používa trest aj počas nášho života. Dopúšťa ho aby nás privádzal k náprave. Boh tak trestá národy, jednotlivcov i civilizácie za hriechy, ktorými je urazená jeho nekonečná spravodlivosť. Boh takéto tresty nechce, veď stvoril človeka pre spoločenstvo s ním, ale človek takéto tresty na seba privoláva svojim konaním. V omšovom formulári za odvrátenie nákazlivej choroby sa preto Cirkev počas stáročí modlila *“Bože, ktorý si nepraješ smrť, ale poká-nie hriešnikov, vzhliadni milostivo na svoj ľud vracajúci sa k tebe, aby keďže oddane slúži Tebe, si odvrátil od neho bič svojho hnevu”*.

Svätý Bernardín zo Sieny nás napomína, *Tria sunt flagella Dei - tri sú*

božie biče - Mor, hlad a vojna boli vždy vnímané v dejinách ako prejav Božieho hnevu, ktorý mal privádzať ľudí k hlbokému zamysleniu sa a obráteniu. Rôzni svätci, ako Katarína Sienská, Sv. Ľudovít Montfort, ale i Panna Mária vo Fatime či La Salette nás pozýva k obráteniu sa z hriechov k Bohu.

Koronavírus je naozaj novodobým morom, ako sledujeme utrpenie našich priateľov v Taliansku. Ako nemožno vnímať v kontexte posledných katastrof, ako sú rôzne vojny na blízkom východe, imigračná kríza, schvaľovanie hriechov proti Božiemu zákonu ako zväzky LGBTI, či rozšírená bludná náuka i v Cirkvi, ktorá zaznieva z úst mnohých, ktorí popierajú tradíciu Cirkvi? Nemožno tieto všetky pohromy vnímať, ako milosrdné pozvanie zo strany Boha k obráteniu nášho srdca a konaniu pokánia za naše hriechy, hriechy našich národov i celej civilizácie? Nepoukazuje snáď táto súčasná kríza koronavírusu na kolaps globalistickej a ekologickej ideológie i sekulárneho štátu, ktorý chcel vybudovať základy nového svetového poriadku v ktorom už pre Boha niet miesta?

Stat Crux, dum volvitur orbis. Kríž stojí, kým svet sa kymáca, znie heslo kartuziánskeho rádu, ktorý už viac ako 800 rokov neustále zvoláva na svet Božie požehnanie v prísnej modlitbe, askéze a odlúčenosti od sveta, pohľadom upriameným iba na nebo. Kríž s Ježišom Kristom, Božím Synom je stredobodom dejín a stredobodom veľkonočného tajomstva. Boží Syn, ktorý koná výkupné za hriechy sveta a koná tak zmiernu obeť svojmu Otčovi. On je tým správnym meradlom a odpoveďou na všetky naše otázky. Ob-

rátme sa a konajme pokánie, podľa ku krížu, kde Ježiš koná obeť za spásu sveta. On je skutočným stredobodom dejín a jeho Cirkev je tou, ktorá koná súd nad dejinami.

Jeden známy cirkevný hodnostár v Taliansku sa raz vyjadril, že Cirkev je pozadu 200 rokov. Ako hlboko ho mylila jeho pomýlená dialektická formácia v duchu nemeckej filozofie. Cirkev je nad dejinami, pretože Ježiš Kristus je ten istý včera, dnes, i naveky. Nepodlieha dejinám, premenám časov a je vybudovaná na nemenných pravdách. Jedine naša obeť a modlitba môže odvrátiť všetky tie pohromy, ktoré pozorujeme okolo nás a urobiť zadosť Božej spravodlivosti. To bol dôvod, pre ktorý sa organizovali procesie a modlitby, ktorými naši predkovia odvracali tieto biče Božieho hnevu.

Modlime sa parafrázujúc slová veľkého pápeža svätého života, Pia XII.: Pozdvihnime vysoko svoj zrak k tomu, ktorý vám dá silu niesť Váš kríž so živou vierou a kresťanskou silou, k Ježišovi Kristovi, nášmu Spasiteľovi. On vás pozýva a hovorí *"Podte všetci, ktorí sa namáhate a ste oťaženi a ja vás posilním"* (Mt 8,28). On sám chcel vyskúšať biedy tohto pozemského života, zlo, skúšky a najväčšie trápenia, ktoré prichádzajú od ľudí. On nás predchádza svojim Krížom, nasledujme ho. On nesie svoj kríž, úplne nevinný - neste aj vy ten svoj v pokání za odčinenie vašich hriechov, hriechov vašich blízkych, ktorí na nás privolali spravodlivý Boží trest.

vdp. Ľubomír Urbančok

Poznámka redakcie: článok uverejnený
15.3.2020 na portáli *christianitas.sk*

KULT ZDRAVIA AKO ŠTÁTNE NÁBOŽENSTVO SEKULÁRNEHO ŠTÁTU

*Svätá Terézia
od Dieťaťa Ježiša*

Zdravie je veľmi cenným darom, ktorý si musíme chrániť. Je to jeden z prirodzených Božích darov človeku, aby nerušene mohol konať svoje životné povinnosti. Ľudské telo má svoju dôstojnosť, pretože je príbytkom nesmrteľnej duše, ktorá je stvorená na Boží obraz.

Po Adamovom hriechu, ktorého následky veľmi oslabili ľudskú prirodzenosť, je aj ľudské zdravie krehké, podlieha chorobám, starnutiu a nakoniec smrti. Kresťanská láska k blížnemu vytvorila mnohé obdivuhodné diela charity, aby pomohla a uľavila ľuďom v ich utrpení. Kresťan však pozná hierarchiu dobier a hoci vie, že zdravie je cenným Božím darom, chápe, že sú aj vyššie dobré: viera, nádej, láska, večný život a nakoniec sám Boh, jediné zvrchované Dobro.

Práve preto je ochrana zdravia až na 5. mieste v Desatore, zatiaľ čo úcta k Bohu a Boží kult je na prvých troch miestach.

Tam, kde túto hierarchiu dobier nahradí agnosticizmus a materializmus, dochádza k absolutizácii pozemského života a zdravie sa stáva doslova kultom.

Dnes máme všade články o zdravej výžive, o zdravom životnom štýle, ľudia cvičia, posilujú, behajú, obeťujú tomu množstvo námahy, času a peňazí. Tam, kde sa zabudlo na následky Adamovho hriechu, nastúpila „viera v trvalé zdravie“. Ľudia bláznivo veria, že ak si budú dávať pozor a snažiť sa o zdravý životný štýl, budú stále zdraví, staroba bude skoro neviditeľná a možno ani neumrú... Ak by ste sa niekoho, kto chodí každé ráno oddane behať alebo do fitnesscentra, spýtali, či by bol takto skoro ráno ochotný vstať aj na omšu alebo venovať sa modlitbe alebo rozjímaniu, ktovie čo by odpovedal.

Práve táto oddanosť kultu zdravia viedla k tomu, že ľudia tak ochotne prijali „sanitárnu diktatúru“ (Athana-

sius Schneider), ba dokonca ešte ako uvedomeli občania udávali, keď sa niekde konala omša za účasti ľudí. Zem je krásna, lebo pochádza z Božích rúk. No nezabúdajme, čo Boh povedal Adamovi pri vyhnaní z raja: „Nech je prekliata zem kvôli tebe...“ Po prvotnom hriechu, ako jeho následok, sa zem stala pre človeka „slzavým údolím“

(antifóna Salve Regina). Ľudia hynú po stovkách a tisíckach pri zemetraseniach, záplavách, epidémiách a iných pohromách. Takže žiadna Matka Zem, zdá sa, že sa k nám niekedy skôr správa ako macocha.

o. Štefan Novanský

POŠLITE NÁM SVEDECTVO!

MODLÍTE SA KORUNKU K BOŽIEMU MILOSRDENSTVU?

MÁTE VO SVOJEJ DOMÁCNOSTI OBRAZ MILOSRDNÉHO PÁNA JEŽIŠA?

POZNÁTE DENNÍČEK SV. SESTRY FAUSTÍNY?

ZMENILA TÁTO POBOŽNOSŤ A ÚCTA, ŽIVOT VÁM, ALEBO VAŠIM
BLÍZKYM?

Prosím, napíšte nám svoje svedectvá, ktoré použijeme pri príprave novej knihy o úcte k Božiemu milosrdenstvu!

Svedectvo nám môžete zaslať poštou na adresu:

*Nadácia Slovakia Christiana,
Palackého 4,
811 02 Bratislava,*

alebo emailom na:

redakcia@spojenectvosmariou.sk

Zanechajte, prosím, svoj telefonický kontakt - autorov vybraných textov budeme kontaktovať a tiež ich odmeníme!

MÁRIA, VYVÝŠENÁ NAD VŠETKY STVORENIA

Tento článok je úryvkom nami vydaney knihy "Ruženec - záchrana pre svet", brazílskeho autora A. Borelliho, ktorá prvýkrát vyšla v slovenskom jazyku v roku 2019.

Ako ruža svojím tvarom a neobyčajnou vôňou prevyšuje všetky iné kvety, tak stojí Panna Mária nad všetkými obyčajnými stvoreniami. Nad ňou je iba Vtelené Slovo, ktorého ľudská prirodzenosť je spojená s božskou prirodzenosťou, v jednej osobe, ktorá je božskou: druhej osobe Najsvätejšej Trojice.

Ďalšia v poradí je teda Najsvätejšia Panna Mária, ktorá tým, že priviedla na svet Bohočloveka, je Matkou Božou.

Nemožno si predstaviť vznešenejšie postavenie medzi obyčajnými stvoreniami. Je nad anjelmi: je *Kráľovnou anjelov*.

Najsvätejšia Panna je taká vznešená, že i keď neprestáva byť stvorením, určitým spôsobom sa dotýka samotného Boha. Vo svojej podstate je nazývaná *Najmilovanejšou dcérou Večného Otca, Matkou Boha-Syna, hodnou chvály, Najsvätejšou nevestou Ducha Svätého*. Tieto nádherné invokácie, ktoré sa zvyčajne modlia na začiatku ruženca, správnym spôsobom vyjadrujú neopísateľné vzťahy Najsvätejšej

Panny a troch osôb Najsvätejšej Trojice.

Ježiš Kristus je kráľ, kňaz a prorok. *Kráľ*, pretože vládne nad všetkými stvoreniami; *kňaz*, pretože sa obetoval nebeskému Otcovi ako zmierná obeta za hriechy človeka; *prorok*, pretože ukazuje ľuďom cestu, ktorou majú kráčať, aby dosiahli večnú spásu. A keďže kedysi bolo zvykom pomazávať kráľov, kňazov a prorokov olejom, je nazývaný *Kristus* (z gréčtiny) alebo *Mesiáš* (z hebrejčiny), čo znamená *Boží Pomazaný*.

Najsvätejšia Mária ako matka Ježiša Krista má istým spôsobom účasť na poslaní svojho božského Syna. Je *kráľovnou* všetkých stvorení, keďže je nad nimi všetkými. A hoci nemôže byť nazývaná *kňazkou* v presnom a skutočnom význame tohto slova, bola prostredníctvom svojho *spoluutrpenia* spoluúčastná na našom *vykúpení*. Mala na ňom účasť nielen svojimi zásluhami a osobnou vynáhradou spojenou so zásluhami svojho Syna Ježiša Krista, ale tiež a predovšetkým

prostredníctvom obetovania svojho božského Syna nebeskému Otcovi na Kalvárii. Preto si zaslúži označenie *Spoluvykupiteľka*. A nakoniec je *prorokyňou*, keďže priviedla na svet Spasiteľa a vedie nás k Ježišovi Kristovi. Viesť ľudí na ceste spásy je totiž poslaním prorokov.

Pre toto výnimočné postavenie, tak v nadprirodzenom poriadku, ako i v usporiadaní stvorenia, jej patrí oprávnenie titul „*Kráľovná neba i zeme*“. Keďže kresťania mnohých národov uznávajú úspešnosť tejto pomoci v duchovnej sfére a tiež v hlbokjej realite vecí tohto sveta, veľmi radi ju nazývajú *Naša Pani* tak, ako nazývajú Ježiša Krista *Naším Pánom*.

Preukazovanie úcty Bohu, Matke Božej a svätým

Preukazovanie *úcty, kultu*, je znakom poddanosti, prostredníctvom ktorého vyjadrujeme uznanie väčšej vznešlosti a nadradenosti niekoho.

Bohu patrí najvyšší *kult chvály* alebo *adorácie* (latría), prostredníctvom ktorého v ňom uznávame nášho Stvoriteľa a všeládneho Pána, naše jediné a najvyššie Dobro. Táto chvála sa však neuskutočňuje iba pomocou slov: celý náš život musí byť zameraný na Boha, je to jeho definitívne určenie.

Ježiša Krista zahŕňame...

(pokračovanie nabudúce)

OBJEDNAŤ

web:

www.ruzenec.org

t. č.:

02 / 222 000 63
(po-pia 8.30-16.00 hod.)

MÁRIA JE TIEŽ MOJA MATKA

Milujete Božiu Matku? Šírte Jej posolstvo! Príďte sa ešte dnes do našej duchovnej rodiny. Veľkou výsadou účasti na fatimskom Apoštoláte je duchovná pomoc pre desaťtisíce katolíkov na Slovensku. Vďaka mesačným príspevkom Apoštolov, ako aj vďaka Vašej podpore, budú môcť naši krajanovia spoznať Fatimské posolstvo a odpovedať na výzvy Najsvätejšej Panny Márie.

ZÍSKATE NIELEN DUCHOVNÉ VÝHODY:

1. Každý mesiac využijete privilegium svätej omše, ktorá bude slúžená na Vaše úmysly a za Vašich najbližších.

2. Dostanete každodennú modlitebnú podporu rehoľných sestier, ktoré veľkodušne súhlasili spojiť prosby a úmysly Apoštolov Fatimy so svojimi modlitbami. Pre tento účel stačí, ak nám napíšete svoje úmysly na nami zaslaný formulár.

3. Dostanete *Diplom Apoštola Fatimy*, ako prejav uznania za Vašu účasť v tejto kampani.

4. Dostanete nálepky s vyobrazením Panny Márie Fatimskej, ktoré sú už posvätené kňazom.

5. Po troch mesiacoch svojho členstva dostanete farebnú podobizňu Panny Márie Fatimskej, ktorá zá-

račným spôsobom plakala v New Orleanse v roku 1972. Táto podobizňa bola vytlačaná vo forme plagátu, špeciálne pre členov Fatimského Apoštolátu tak, aby mohol byť zarámovaný.

6. Šesťkrát ročne bezplatne získate dvojmesačník „*Spojenectvo s Máriou*“ s aktuálnymi informáciami o kampaniach a iniciatívach Nadácie Slovakia Christiana a tiež s materiálmi pre morálnu a náboženskú formáciu.

7. Po šiestich mesiacoch účasti v tomto apoštoláte dostanete posvätenú sošku Panny Márie Fatimskej.

8. Po jedenástich mesiacoch účasti na v tomto apoštoláte dostanete odznak Apoštola Fatimy.

9. Po roku trvania Vášho členstva sa zapojíte do žrebovania o niekoľkodňový pútnický zájazd do Fatimy.

Pridajte sa do našej duchovnej rodiny!

AKO APOŠTOLI FATIMY môžete podporovať našu nadáciu

- **modlitbou** – každodenne sa modlite ruženec alebo aspoň jedenkrát *Zdravas' Mária...* na úmysel všetkých členov *Fatimského Apoštolátu* a kampaní *Nadácie Slovakia Christiana*
- **a obetami** – za týmto účelom si dobrovoľne zvolte výšku mesačného milodaru

Staňte sa členmi Fatimského Apoštolátu už teraz!

VOLAJTE: 02/222 00 777 (po-pia 8.30-16.00 hod.)

NAPÍŠTE: Fatimský Apoštolát, Nadácia Slovakia Christiana, Palackého 4, 811 02 Bratislava

POĎAKOVANIA A PROSBY

Alio člen Fatimského Apoštolátu chcem, aby moje poďakovania a prosby boli zahrnuté do úmyslov svätých omší, ktoré sú slúžené každý mesiac za všetkých členov Apoštolátu a ich najbližších.

POŠIETE DO MIKRO!

Desaťtisíce Slovákov
čakajú na Vašu duchovnú podporu

Vďaka Vašej pomoci im pošleme:
knížky, brožúry, časopisy a vzácne devocionálie,
ktoré môžu zmeniť ich život.

Nadácia Slovakia Christiana podporila festival Bratislavské Hanusove Dni, v rámci ktorého odznela aj diskusia na tému *Fatimské zjavenie a súčasné krízy viery*. Diskutovali Arkadiusz Stelmach, ktorý je členom správnej rady Nadácie

Slovakia Christiana, pričom zároveň pôsobí aj v redakcii časopisu Polonia Christiana a reportér, esejista, publicista a televízny producent Grzegorz Gorny. Diskusiu moderoval Jaroslav Daniška.

REAGUJ!

[HLAVNÁ STRANA](#) [KAMPANE](#) [AKTUALITY](#)Je nás už **21881**

partial sum 25188 codings

**SYNOVSKÁ PROSBA BISKUPOM:
NEPODÁVAJTE EUCHARISTIU DO RÚK**

Synovská prosba biskupom: nepodávajte Eucharistiu do rúk

počet podpisov: **2699**

<i>Valle exaltans, citrois hakuri</i>	100
--	------------

my, katolícki veriaci, sa na Vás obracame s našou synovskou prosbou, aby ste prehodnotili svoje rozhodnutie, umožniť podkorenú Eucharistiu do rúk veriacich

Cirkev po stáročia čelila mnohým sčúneniam. Trápili ju nepriatelia vorkaží a aj úpadok vo vlastných radoch. Vnecel svojho stáda skúšal Boh mnohokrát ranami morovými i nepriazňou prírodných živlov. Čím hlbšie

5. Bolesťou v srdciach sme sa dozvedeli, že katolícki veriaci sú svojimi pastiermi vyzývajú k tomu, aby prijímali Tohto Krista do rúk, nasmiechali sa mu, ako sa toto všetko rokov prejavilo zvlášť v Orlí. Veriaci láskavo a úctou k Nám Pánovi, ktorí klademe na ľudskú ohradu, prosíme všetkých duchovných osôb, ktoré sú Bohom poverení k tomu, aby viedli ľud k pravým zdaniam a vierach, než budú tieto výjavy a prehodnotia ich a odhľadajú sa zodpovedajúci hriechy a odvracajú sa.

Tūto peticiu dostane

[illegible]

Vaše excelencia, obľadní otcovia biskupi, tieto synovská prosba je pokornou prosbou variácií, kt
 ex obľadní/ zaslúženosti Božského Veda a je podčiarknutím nasledovními zvláštnosťami

Prefekt vatikánskej kongregácie, ktorá má na starosť liturgiu, v jednej knihe, ktorá vysvetľuje prečo Cirkev

klášťů a na jazyk. Máme před očima chotěho Jana Pavla II., had mu kardinál Ratzinger podává svěcení, přijímání na klaněku, hoci si už sám revělo! ani klášť. Člověk takto světo! je Matka Tereza. Je na světě, ne! klášť, si klášť, si klášť.

data provided is treated per se.

V reakcii na rozhodnutie o podávaní Eucharistie na ruku, ktoré prijali biskupi v snahe podvoliť sa požiadavkám štátnych orgánov, sme zorganizovali výzvu smerovanú na Konferenciu biskupov Slovenska. Žiadame ňou, v duchu synovskej poslušnosti, aby prehodnotili svoje rozhodnutie umožniť podávanie Eucharistie do rúk veriacich. Našou snahou nie je upozorňovať na ľudí, ich zlyhania, či chváliť ich prednosti. Jediným cieľom našej snahy je uchovať nedotknutú úctu k Božiemu Telu, v našom národe. Chceme ako národ oddaný Panne Márii pristupovať k svätému prijímaniu tak, ako fatismské deti, keď im Anjel zjavil tajomstvo Eucharistie.

INTERNETOVÁ PETÍCIA „NETRESTAJTE PASTIEROV!“ PROTI KRIMINALIZÁCII DUCHOVNÝCH, KTORÍ SLÚŽIA VERIACIM

V čase vrcholiacej epidémie spôsobenej čínskym koronavírusom sme spustili internetovú petíciu „*Netrestajte pastierov! Sme proti kriminalizácii duchovných, ktorí slúžia veriacim*“. Vyzývali sme ňou štátne orgány na rešpektovanie postavenia Cirkvi, ktorá svoje poslanie vykonáva aj v ča-

soch epidémií. Petícia bola reakciou na mediálnu štvanicu a následné policajné zásahy proti odvážnym kňazom, ktorí umožnili veriacim účasť na Svätých Omšiach aj počas epidémie.

ZMENA VO VEDENÍ NADÁCIE

Od začiatku mája tohto roka má Nadácia Slovakia Christiana nového správcu, ktorým sa stal Vladimír Kružík a vystriedal tak po štyroch rokoch Andreja Ralbovského, ktorý sa vzdal funkcie. K zmene došlo z dôvodu študijných a ďalších povinností doterajšieho správcu, ktorý ale aj naďalej zostáva členom nadačného tímu a bude sa venovať odborným činnostiam v oblasti informačných technológií.

Vladimír Kružík pracuje pre nadáciu už od jej vzniku v roku 2016 a doteraz pracoval na pozícii generálneho manažéra, venoval sa koordinácii aktivít, zahraničných vzťahov a pôsobil ako šéfredaktor Spojenctva s Máriou.

Ďakujeme Andrejovi Ralbovskému za obetavosť a vysoké pracovné nasadenie pri výkone zodpovednej práce štatutárneho orgánu nadácie.

**Zázračná
medaila**
Panny Márie

OBJEDNAŤ → ZAZRACNA-MEDAILA.SK

Vaše bezprostredné reakcie na tlačoviny, ktoré od nás dostávajúte a slová vďaky sú pre nás vždy povzbudenie do ďalšej práce. Prinášame Vám aj v tomto čísle niektoré z Vašich listov. Ako nám viacerí píšete, tak sa aj my pripájame a veríme, že Nepoškvrnené Srdce zvíťazí. Chodíme „do kostola“ len aby sme si spravili škrt so zoznamu týždenných povinností, alebo ako sa tiež povie „prišli sme si to tu odsedieť“? Ak nevieme čo sa to vlastne na svätej omši deje, je ťažké si odnieť z nej najviac ako sa len dá. Po vydaní februárového čísla časopisu nám napísala pani Mária z Prešova. Jej slová to azda vystihujú najlepšie:

„Pochválený Pán Ježiš Kristus, vyslovujem Vám veľkú vďaku za Vašu neúnavnú činnosť, ktorou sa snažíte katechizovať našich kresťanov, vrátane mňa. Som rada, že dostávam materiály a brožúrky, ktoré vydávate. Posledné februárové číslo "Spojenectvo s Máriou" bolo pre mňa veľkým povzbudením, ale aj poučením, čo sa týka sv. omše ale aj náčinia používaného pri nej vrátane gest počas obradu. Stretnutie s Ježišom pri sv. omši je pre každého v inej rovine. Ak je veriaci na sv. omši len z času na čas, a berie to len ako povinnosť, ten nemá šancu prežiť ju ako stretnutie s Ježišom.

Domnievam sa, že to pramení z náboženskej nevedomosti, ale aj z určitého pohodlia a blahobytu. Stačíme si na všetko sami, lebo sme schopní a zvládneme to bez Boha. Dnes je to tak v našej spoločnosti, ale aj v celom svete. Ako bude vyzerat Slovensko po 29.2. to zatiaľ nevie nik odhadnúť, ale verím, že Cirkev mala svoje zásady a bude ich mať nech tu bude akákoľvek vláda. Cirkev znášala aj totalitný režim a vydržala. Voliť pôjdem, toto moje právo som po revolúcii ešte ani raz nevynechala. Nevolím podľa sympatií, alebo podľa dokonalosti kandidujúcich poslancov, ale podľa toho aké majú názory na morálne otázky a či ich konanie je v súlade s katolíckou Cirkvou a jej vieroučnými zásadami. Dúfam, že Duch svätý mi bude na pomoci. P.S. Vďaka Vám za fatimský kalendár, dostala som ho v poriadku. Korunku Božieho milosrdenstva sa modlíme spolu s manželom denne o 15 hod.“

Mária

Nie vždy musí byť vek prekážkou. Pán, ktorý nám do elektronickej pošty napísal správu nás naozaj potešil a všetkých, aj Vás pán O.N. zahrňame do našich modlitieb:

„Vážený pán Mgr. Ing. Andrej Ralbovský, správca nadácie, dnes som

dostal diplom od Nadácie Slovakia Christiana, ktorý ste určite iniciovali Vy. Touto cestou Vám úprimne ďakujem a hlboko si to vážim. Tiež Vám ďakujem za úprimné a uznávané slová, ktoré obsahujú Vaše sprievodné listy. Ja už som 83-ročný penzista, ktorý musí navštevovať lekárov. Preto praktickou aktivitou sa nemôžem zapájať do činnosti Nadácie. Som veľmi rád, že uznávate moju finančnú pomoc, ktorú jedine môžem vykonávať. Samozrejme, že mojich priateľov a známych, ktorých stretávam v kostole na svätých omšiach, oboznamujem s existenciou a činnosťou Nadácie. Prajem Vám i celej Nadácii úspech, nech Vás Pán Boh požehnáva. S úctou v Ježišovi a Márii ostáva...”

O.N.

sme Všemohúceho Boha dali na 2. miesto. Či je korona viac ako Boh??? Držím Vám palce. Nech Vás požehná Ježiš.“

Anna

Podobne tak spravila aj pani Silvia, ktorej tiež ďakujeme za podporu:

„Milý tím Reaguj.sk! (pozn.red. tu nájdete naše petície) Srdečné Pán Boh zaplať za tak bohato, hodnotne a s úctou napísaný list !!! Nech Vás Panna Mária - Matka všetkých národov vedie, chráni a ochráni vo všetkom a všade čo robíte z lásky k Eucharistickému Spasiteľovi.“

Silvia

V petícii o prijímaní Eucharistie do úst a nie na ruku, ktorú sme adresovali otcom biskupom nás povzbudila aj naša podporovateľka pani Anna:

„Nie je mi ľahostajná budúcnosť Slovenska, pretože sme ju dostali darom od Preblahoslavenej Panny Márie, a nemôžeme dopustiť, aby sme stratili našu drahú vlasť ľahostajnosťou tohto sveta, ale aj našou. Zachovať si charakter je ťažká vec, ale strach má veľké oči. Treba sa veľa modliť. Jedno ma bolí, že

Redakčne krátené, celá mená autorov sú známe redakcii.

ADRESA REDAKCIE:

ul. Palackého 4
811 02 Bratislava
tel.: 02 / 222 000 63

E-MAIL

redakcia@spojenectvosmariou.sk

FACEBOOK

<https://www.facebook.com/slovakia-christiana>

Slovensko: Ochrankyňa ľudských práv bojuje za právo zabíjať nenarodených

Podľa tlačovej správy TASR má Verejná ochrankyňa práv Mária Patakyová strach. Bojí sa, aby epidémia koronavírusu (či opatrenia, kvôli nemu zavedené) neobmedzila právo žien ísť na umelý potrat. Inak povedané, bojí sa, aby aktuálna epidémia neohrozila právo žien dať usmrtiť svoje nechcené dieťa.

Zdá sa, že počas epidémie je občanom možné zakázať čokoľvek, obmedziť ich v akomkoľvek smere na ich právach náboženských, sociálnych či pracovných, ale jedna vec musí zostať dokonale zabezpečená: možnosť dať zabiť svoje vlastné dieťa.

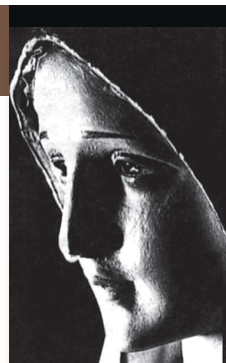
Poľsko: Rada Európy žiada, aby bol v Poľsku rozšírený prístup k potratom

Ako informuje poľský právny inštitút Ordo Iuris, výbor ministrov Rady Európy vyzval poľské orgány, aby zjednodušili procedúry umožňujúce zabíjanie nenarodených detí. Európsky orgán požaduje aj informácie o

nemocniciach, v ktorých sa lekári odvolávajú na výhradu vo svedomí. Výbor žiada, aby sa uľahčila možnosť vzniesť námietku proti rozhodnutiu lekára o odmietnutí potratu. Úradníci chcú, aby úrady vyvodili dôsledky v súvislosti so zdravotníckymi zariadeniami, ktoré chránia životy všetkých nenarodených. Výbor ministrov je orgánom Rady Európy zodpovedným za monitorovanie vykonávania rozsudkov Európskeho súdu pre ľudské práva v tých členských štátoch, ktoré prehrali súdne spory. Výzva sa týka údajnej neschopnosti Poľska vykonať rozsudky ESĽP. Súd v nich uviedol, že ak štát v určitých prípadoch umožňuje potrat (napr. ohrozenie zdravia matky, závažné ochorenie plodu alebo znásilnenie), mal by vytvoriť osobitné postupy, ktoré zabezpečia, aby každá matka mohla ľahko zabiť svoje nenarodené dieťa.

Kríž na vrchu Saint-Loup obeťou profanácie a vandalizmu

Kríž, ktorý sa nachádzal na vrchole hory Saint-Loup, v departemente Hérault, na juhu Francúzska, bol zhodený a rozbitý na dve časti. Zničený kríž, vážiaci 900 kilogramov a merajúci 9,5 metra,

zostáva v nadmorskej výške 628 metrov. Podľa miestneho denníku „Midi Libre“ sa jeho horná časť kníže nebezpečne vo vzduchu a je držaná kusom kovu. Kríž bol dodatočne popísaný nápismi: „čaro-dejnícka sila“ a „heretici“. Miestna polícia zahájila vyšetrovanie.

Prvý kríž, z dreva, bol na tomto mieste od 19. storočia, ale v roku 1911 bol vymenený za kovový.

V marci 2019 denník Le Figaro uverejnil katastrofálnu štatistiku útokov na kostoly vo Francúzsku. Podľa novín za jeden rok došlo k 877 profanáciám. Tieto údaje sú podobné správe, publikovanej ministerstvom vnútra, pred tromi mesiacmi.

Svet nehovorí o útokoch Islamského štátu na kostoly v Mozambiku

Situácia na severe Mozambiku sa zhoršuje, teroristi z Islamského štátu pravidelne niekoľko mesiacov útočia na katolícke kostoly a misie.

„Útoky sú čoraz viac náboženského charakteru a svet úplne zatvára oči,“ hovorí biskup Luiz Fernando Maria Lozano, ktorý pracuje v najohrozenejšej provincii Cabo Delgado.

Viac ako 200 000 ľudí nedávno utieklo z regiónu, zo strachu o vlastný život.

Z opustených farností biskup diecézy Pemba evakuoval tiež katechéty, kňazov a rehoľné sestry. "Mnoho z nich sa chce už vrátiť, ale kým sa situácia neupokojí, tak to nebude možné," hovorí biskup Maria Lozano. Pripomína tiež sériu útokov na kostoly a kaplnky, ktoré sa odohrali pred Veľkou nocou. Na území misie Najsvätejšieho Srdca Ježišovho útočníci podpaľovali svätostánky a ničili sochy Panny Márie a Pána Ježiša

Slovensko: Vandali zničili sochu sv. Jozefa

V obci Brestovany, neďaleko Trnavy, došlo k vandalizmu, pri ktorom bola zničená socha sv. Jozefa, patriaca obci. Neznámy páchateľ ju zhodil na zem z podstavca a pri páde sa celá rozbila. Na mieste bolo nájdených viac fliaš od alkoholu. Polícia po páchateľovi pátra.

Sprac. VK

Prosíme o modlitbu „Otče náš“ a „Zdravas, Mária...“ na úmysel odčinenia za každý pohoršujúci a urážlivý čin voči Pánovi Ježišovi a jeho Matke a tiež za prenasledovaných kresťanov.

Kalvária v Banskej Štiavnici

Pútnické miesto Kalvária v Banskej Štiavnici, je unikátnou kombináciou spirituality a architektonickej, maliarskej i prírodnej krásy. Patrí k najkrajším dielam tohto zamerania v Európe. Kalvária je situovaná na jednom z vrchov, v blízkosti mesta a náročnosť výstupu spojená s modlitbou umocňuje stotožnenie sa veriacich s utrpením Nášho Pána.

S myšlienkou na výstavbu kalvárie prišiel jezuita František Perger (1700 – 1771). Nakoniec sa s projektom stotožnila celá miestna cirkev a aj zástupcovia magistra, ktorí jednak poskytlí sumu 400 zlatých a zároveň aj materiálnu pomoc. V roku 1751 bola kalvária dokončená a vysvätená. Počas sviatku Svätej Trojice, v tom istom roku, sa zúčastnil bohoslužieb na kalvárii sám cisár František Lotrinský, manžel cisárovnej Márie Terézie. Tesne pred ukončením výstavby publikoval páter Perger knihu o kalvárii, ktorá obsahovala vysvetlenia, modlitby a poriadok pobožností. Je zaujímavé, že táto kniha bola napísaná a vytlačená v slovenskom jazyku.

Kalvária sa čoskoro stala známym pútnickým miestom v kraji. Hlavná púť sa konala, a aj v súčasnosti koná, 14. septembra na sviatok Povýšenia Sv. Kríža. Pútnici 200 rokov nerušene prichádzali, aby znovu prežili v modlitbách umučenie

Božieho Syna. Po II. svetovej vojne sa však situácia zmenila.

K prvým znameniam novej doby došlo už pri prechode fronty. Boje zanechali kalváriu značne poškodenú. Jej definitívnu skazu priniesol duchovný mor komunizmu v roku 1948. Spočiatku sa komunisti pokúšali púte „regulovať“, avšak veriaci prichádzali aj mimo pútnických

dní a noví vládcovia boli stále nervóznejší. Nakoniec sa rozhodli kalváriu „znárodniť“. Vtedy začalo obdobie chátrania a rozkladu. Prvý pokus o rekonštrukciu sa uskutočnil v rokoch 1978 – 1981 s finančnou podporou úradov a prácou veriacich, pod vedením dekana Karola Benovica SVD.

V roku 1990 vystriedalo barbarstvo kon-

zumizmu predchádzajúce barbarstvo komunizmu a kalvária sa stala obeťou vandalstva a bezbožnosti. Nevyčísliteľné kultúrne a umelecké straty, ktoré tým vznikli, sú dokladom o duchovnom úpadku Slovenska. K postupnej náprave začalo dochádzať od roku 2008, rok na to, ako bola kalvária zapísaná medzi ohrozené pamiatky. Prosme Boha, aby sa toto čarokrásne miesto, opäť slúžiace na modlitbu, rozjímanie, ale aj k obdivu nad krásou, už nikdy nestalo obeťou duchovného a kultúrneho barbarstva.

Foto: sk.wikipedia.org/Peter Porubcan